

DIUMENGE II DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Sebastià M. Bardolet, abat emèrit de Montserrat
20 de gener de 2019
Is 62,1-5 / 1 Co 12,4-11 / Jn 2,1-12

Ara que hem començat el que en diem “temps durant l’any”, cada diumenge l’Església ens proposarà uns textos dels evangelis, acompanyats de fragments de l’Antic i del Nou Testament. Són textos bíblics per a la nostra reflexió i la nostra formació. Ens els hauríem de fer tan nostres, aquests textos, que, quan el lector al final ens digui *Paraula de Déu*, o bé, *Paraula del Senyor*, nosaltres hauríem de poder contestar ben convençuts, *Us lloem, Senyor*, com a assentiment a allò que acabem d’escoltar.

Avui, per començar, se’ns ofereix un text ben ric, capaç de fer-nos reflexionar sobre actituds de la nostra vida. Quan el diaca ens comença a proclamar la Paraula de Déu, mirem de no pensar mai: Ah!, aquest fragment ja el conec, i el deixem caure en la rutina. No ha pas de ser aquesta la nostra reacció, perquè mai no esgotarem tota la riquesa que porta la Paraula divina.

I em permetreu, germans, que comenci subratllant les primeres frases de l’evangeli d’avui. Diu: *Se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats.* A mi m’entusiasma aquest fragment, perquè ens diu molt de la vida de Jesús. Una vida normal, amb unes relacions d’amistat amb uns nuvis, amb unes relacions socials que també hi implicaven la seva mare. Jesús no s’està de participar amb tota normalitat en un acte important dels seus veïns o coneguts; ben lluny d’aquell concepte que el feien una persona aïllada, allunyada; ell era sensible als costums del lloc i de l’època en què vivia. I amb la seva presència beneïa el casament d’aquella parella.

I és en una situació com aquesta que Jesús manifesta el seu poder, una nova epifania, obrant el miracle i a favor d’uns nuvis i davant dels seus deixebles. És bonic veure com Maria –sempre discreta i atenta a tot– només insinua; sabia que el seu fill podia solucionar aquest problema de la manca de vi. I és d’aquesta manera miraculosa que *manifestà* la seva glòria. Si hem de creure en la cronologia de l’evangeli de Joan, aquest fet de les noces de Canà s’esdevé entre el reclutament dels primers deixebles i la dura afirmació al temple, fent-ne fora els venedors i canvistes.

Crec que és sant Agustí, comentant aquest signe que Jesús obrà convertint l’aigua en vi, que ve a dir: Ens meravellem d’aquest fet i amb tota raó, perquè és meravellós; però també ens hauríem de meravellar de la força que ha donat a la naturalesa, que converteix unes llavors en blat granat, i uns ceps d’aparença estèrils en penjolls de raïm ufanós. Si anéssim amb mirada atenta, quants miracles no contemplaríem en la nostra vida i en la vida dels altres! I aquí hi podríem aplicar el que sant Pau ens deia avui a la segona lectura: *Són diversos els miracles, però tots són obra d’un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres.* Recordo una vegada que vaig visitar una jove mare; després d’ensenyar-me amb delicadesa el seu nadó, em va dir emocionada: És que això és un miracle!

Estiguem atents a tots els miracles que Déu vol fer en nosaltres o a través nostre. Si estem convençuts de la presència de Déu en nosaltres, amb quin respecte mirarem les persones! amb quina admiració veurem la dignitat i l’acció de Déu en tot, valent-se de cadascú de nosaltres!

Mireu com acaba l’evangeli d’avui i traguem-ne les conseqüències: *Així [Jesus] manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.*